

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/76/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6814010099
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slavoj Sendecký
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6814010099.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Slavoj Sendeckého a sudcov JUDr. Jozefa Ryanta a JUDr. Jána Deáka, v trestnej veci obžalovaného D. U., pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. a iné, na verejnom zasadnutí konanom dňa 27. augusta 2014, prejednal odvolanie obžalovaného, ako aj okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu v Revúce zo dňa 02.06.2014 sp.zn. 1T/31/2014 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku v bode 2/, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1,2 písm. d) Tr. zák., ďalej vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu, ako aj vo výroku o uložení ochranného dohľadu.

Rozhodujúc sám na základe § 322 ods. 3 Tr. por.

obžalovaný D. U. nar. XX.XX.XXXX v U.,
trvale bytom D., Ul. X. E. XXX, okres S.,
t.č. v ÚVV a v ÚVTOS Banská Bystrica

je vinný, že

dňa 12. novembra 2013 okolo 19.00 h v Jelšave, okres Revúca, na Námestí republiky pristúpil odzadu k E. E., nar. XX.XX.XXXX, ktorá odchádzala z baru „Latino Cafe“ a schytil jej koženkovú čiernu kabelku, ktorú držala v pravej ruke, následne v snahe zmocniť sa kabelky, túto za použitia fyzickej sily trhol smerom k sebe, v dôsledku čoho došlo k pretrhnutiu troch zo štyroch uchytení koženkových držadiel na kabelke, následne po zmocnení sa kabelky ju otvoril, vybral z nej koženkovú peňaženku, ktorú prehľadal, avšak po tom, čo zistil, že v peňaženke sa nachádzajú len drobné mince, ju spolu s kabelkou odhodil na zem a z miesta ušiel, čím svojim násilným konaním spôsobil E. E. poškodením čiernej koženkovej kabelky majetkovú škodu vo výške 10- Eur a znehodnotením peňaženky majetkovú škodu vo výške 5,- Eur,

t e d a

si prisvojil cudziu vec tým, že sa jej zmocnil a čin spáchal na veci, ktorú mal iný pri sebe,

tým spáchal

prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Tr. zák.

Za to sa o d s u d z u j e

aj za skutok pod bodom 1/ napadnutého rozsudku podľa § 212 ods. 2 Tr. zák., § 37 písm. h), m), § 38 ods. 2,4,8 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaraďuje obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Ostatné výroky o uložení ochranného protialkoholického liečenia, ako aj o náhrade škody týmto rozhodnutím ostávajú nedotknuté.

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie okresného prokurátora z a m i e t a.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu v Revúcej zo dňa 02.06.2014 sp.zn. 1T/31/2014 bol obžalovaný D. U. uznaný za vinného, a to v bode 1/ z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Tr. zák. a v bode 2/ zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1/ dňa 12. novembra 2013 okolo 18.45 h v Jelšave, okres Revúca na Námestí republiky v bare „Latino Cafe“ po predchádzajúcom požití alkoholických nápojov využil nepozornosť E. E., nar. XX.XX.XXXX a zo stola, pri ktorom sedela, jej odcudzil mobilný telefón zn. Nokia C2-01, IMEI XXXXXXXXXXXXXXXX so SIM kartou Orange, čím odcudzením veci jej spôsobil majetkovú škodu vo výške 60,- Eur,

2/ dňa 12. novembra 2013 okolo 19.00 h v Jelšave, okres Revúca na Námestí republiky pristúpil odzadu k E. E., nar. XX.XX.XXXX, ktorá odchádzala z baru „Latino Cafe“ a schytil jej koženkovú čiernu kabelku, ktorú držala v pravej ruke, následne v snahe zmocniť sa kabelky a prekonať odpor kladený E. E., opakovane kabelku za použitia fyzickej sily trhol smerom k sebe, v dôsledku čoho došlo k pretrhnutiu troch zo štyroch uchytení koženkových držiadiel na kabelke, následne po zmocnení sa kabelky ju otvoril, vybral z nej koženkovú peňaženku, ktorú prehľadal, avšak po tom, čo zistil, že v peňaženke sa nachádzajú len drobné mince, ju spolu s kabelkou odhodil na zem a z miesta ušiel, čím svojim násilným konaním spôsobil E. E. poškodením čiernej koženkovej kabelky majetkovú škodu vo výške 10,- Eur a znehodnotením peňaženky majetkovú škodu vo výške 5,- Eur.

Za to mu bol uložený podľa § 188 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 47 ods. 2 Tr. zák. a § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov. Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. pre výkon trestu odňatia slobody ho súd zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. J. mu bol uložený podľa § 76 ods. X Tr. zák. a § 78 ods. 1 Tr. zák. ochranný dohľad na dobu dvoch rokov v rozsahu ust. § 77 ods. 1 písm. a), písm. d), písm. c) Tr. zák. Podľa § 73 ods. 2 písm. c) Tr. zák. súd uložil obžalovanému aj ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou. Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. súd poškodenú E. E., nar. XX.XX.XXXX v G., okres E., bytom D., ulica E. XXX, s nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Proti prvostupňovému rozhodnutiu podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie tak okresný prokurátor, ako aj obžalovaný.

Okresný prokurátor v písomných dôvodoch odvolania uviedol, že súd prvého stupňa správne rozhodol, keď uznal vinu obžalovaného D. U. za skutky, pre ktoré bola podaná obžaloba, avšak s trestom uloženým D. U. nemôže súhlasiť. Dodal, že okresný súd pri ukladaní trestu správne použil ust. § 47 ods. 2 Tr. zák. (tzv. zásadu trikrát a dost'), pretože obžalovaný D. U. bol v minulosti opakovane právoplatne odsúdený za závažné trestné činy, ktoré sú explicitne uvedené v § 47 ods. 2 Tr. zák. dlhoročným nepodmienečným trestom odňatia slobody, avšak na druhej strane nepostupoval správne, keď obžalovanému uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 25 rokov nepodmienečne, nakoľko je to v rozpore s ust. § 43 a § 46 Tr. zák. Z obsahu vyšetrovacieho spisu Okresného riaditeľstva PZ

Revúca sp.zn. ORP 326/KP-RA-2013 totiž vyplýva, že obžalovaný D. U. sa žalovaných skutkov dopustil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, a preto bol trestným rozkazom Okresného súdu Revúca sp.zn. OT/38/2013 zo dňa 25.06.2013 uznaný vinným zo spáchania prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák., za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 15 mesiacov do 25.09.2014. Dodal, že trestný rozkaz Okresného súdu Revúca sp.zn. OT/38/2013 nadobudol právoplatnosť dňa 25.06.2013 a v prípade, že obžalovaný D. U. bude právoplatne odsúdený aj v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Revúca pod sp.zn. 1T/31/2014, bude musieť Okresný súd v Revúcej v trestnej veci vedenej pod sp.zn. OT/38/2013 konštatovať, že D. U. sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia neosvedčil a súčasne bude musieť v zmysle § 52 Tr. zák. nariadiť výkon nepodmieneného trestu odňatia slobody v trvaní jedného roka. Za týchto podmienok by celková dĺžka nepodmieneného trestu odňatia slobody u obžalovaného D. U. predstavovala v súčte s trestom uloženým rozsudkom Okresného súdu Revúca sp.zn. 1T/31/2014 až 26 rokov nepodmienené, čo je v rozpore s ust. § 43 a § 46 Tr. zák. Navrhol preto odvolaciemu súdu v Banskej Bystrici zrušiť napadnutý rozsudok čo do výroku o treste, ktorý bol uložený obžalovanému D. U..

Proti prvostupňovému rozsudku podal odvolanie prostredníctvom svojej obhajkyne aj obžalovaný D. U.. V písomných dôvodoch vyslovil názor, že prvostupňový súd sa dôsledne nezaoberal dôkazmi svedčiacimi v prospech obžalovaného, pričom on naďalej trvá na tom, že konania opísaného ako skutok č. 2 sa nedopustil. Zdôraznil, že v priebehu hlavného pojednávania, ale ani v prípravnom konaní nebol zadovážený žiaden relevantný priamy dôkaz svedčiaci o jeho vine. Obžaloba podľa jeho názoru bola v celom rozsahu postavená na tvrdeniach poškodenej, ktoré boli od počiatku trestného konania sporné až protichodné. Okrem toho v priebehu hlavného pojednávania sa dokázalo, že poškodená má sklony k nadužívaniu alkoholických nápojov a má problémy s motorikou, pokiaľ sa nachádza v stave opitosti. Taktiež poukázal na poznámku vyšetrovateľa uvedenú už v zápisnici o trestnom oznámení zo dňa 12.11.2013, kde je uvedené, že poškodená bola pred úkonom podrobená dychovej skúške, nakoľko vykazovala známky požitia alkoholu a bola s ňou ťažšia komunikácia. Taktiež poškodená v priebehu prípravného konania, ale aj hlavného pojednávania opisuje osobu páchatela rozdielne, pričom dokonca uviedla, že osobou, ktorá ju napadla, nepoznala ani z videnia. Vyslovil názor, že poškodená si spomína na tok udalostí tohto dňa v zlých časových súvislostiach a zrejme po roztrhnutí kabelky si prvú známu osobu, ktorú vo svojej blízkosti zazrela, spojila s osobou páchatela, avšak dokazovanie jednoznačne preukázalo, že v čase skutku sa v blízkosti miesta činu nachádzalo niekoľko osôb.

Okrem toho poukázal aj na výsledky skúmania DNA vzoriek, ako aj pachových stôp, ktoré vyzneli v jeho prospech. Taktiež poukázal na skutočnosť, že súd v priebehu hlavného pojednávania nevykonal dôkazy jednoznačne preukazujúce, že skutok sa stal. Poškodená opisuje, že k pretrhnutiu ušíek došlo viacnásobným trhaním, čo však nie je jednoznačne pravdivé, pretože znaleckým dokazovaním z odboru mechanoskopia bolo zistené, že držadlá boli od kabelky násilne oddelené ťahom, prípadne trhnutím, čím došlo k pretrhnutiu koženkového materiálu, a to najmä v miestach prešitia. Predmetný znalecký posudok nehovorí o opakovanom trhaní tak, ako vypovedala poškodená. Tento posudok nevyklučuje ani záver, že k možnému pretrhnutiu ušíek kabelky mohlo dôjsť aj zavadením kabelky o iný predmet, napríklad pri páde poškodenej.

Záverom zdôraznil, že poškodená sa odmietla podrobiť konfrontácii v priebehu trestného konania bez splnenia zákonných predpokladov, čím došlo k závažnému procesnému pochybeniu orgánov činných v trestnom konaní, ktoré napriek navrhnutiu tohto dôkazu ho odmietli vykonať. K objasneniu skutku by napomohla aj rekonštrukcia skutku, ktorú obhajoba považuje za neodkladný úkon a ktorý mal byť čo najskôr po skutku vykonaný. Súhrn nepriamych dôkazov na preukázanie jeho viny musí tvoriť logickú a ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti zažalovaného skutku a usvedčuje ho zo spáchania tohto činu, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Taktiež súd bez akýchkoľvek dôkazov vyslovil pochybnosti o svedeckej výpovedi svedka A. U. a bral do úvahy výpoveď obžalovaného v pozícii svedka zo dňa 13.11.2014, teda pred vznesením obvinenia, čím došlo k závažnému porušeniu jeho procesných práv, najmä práva na obhajobu.

Na základe vyššie uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. a rozhodol podľa § 322 ods. 3 Tr. por. v tom smere, že ho spod obžaloby za skutok pod bodom 2/ oslobodí, pretože tento skutok nespáchal.

Na verejnom zasadnutí krajský prokurátor navrhol zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o treste a obžalovanému uložiť nepodmienečný trest odňatia slobody neprevyšujúci výšku trestu uvedenú v § 43 a § 46 Tr. zák.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí predniesol svoj návrh v súlade s písomným vyhotovením, navrhol zrušiť napadnutý rozsudok v bode 2/, ktorým bol uznaný za vinného zo zločinu lúpeže a jeho spod obžaloby za tento skutok oslobodiť a uložiť mu len trest za skutok pod bodom 1/ napadnutého rozsudku.

Krajský súd ako súd odvolací nezistil dôvod na zamietnutie odvolania podľa § 316 ods. 1 alebo 3 Tr. por., a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku a správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadol len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Krajský súd postupom uvedeným v citovanom ustanovení zistil, že odvolanie obžalovaného je plne dôvodné, naproti tomu odvolanie okresného prokurátora dôvodné nie je.

Skutkové zistenia súdom prvého stupňa vo vzťahu k bodu 1/ napadnutého rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Tr. zák. sú správne a zodpovedajú dokazovaniu, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní. Okrem priznania obžalovaného bol z protiprávneho konania usvedčený jednak výpoveďami svedkyne poškodenej E. E., ako aj svedkami D. M., L. B. a I. Pavlovskou a v neposlednom rade aj B. T., ktorí podrobne opísali ako prišli do styku s mobilným telefónom patriacim poškodenej E. E.. Dokazovaniu, ktoré v tomto smere uskutočnil prvostupňový súd na hlavnom pojednávaní odvolací súd nemá čo vytknúť, lebo bez akýchkoľvek pochybností bolo dokázané, že obžalovaný D. U. tým, že E. E. dňa 12.11.2013 odcudzil mobilný telefón značky Nokia C2-01 si prisvojil cudziu vec tým, že sa jej zmocnil, čin spáchal na veci, ktorú mala poškodenej pri sebe a takýmto konaním spáchal prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Tr. zák. Odvolací súd si preto v celom rozsahu v tomto smere osvojil skutkové závery prvostupňového súdu a v podrobnostiach odkazuje na presvedčivé odôvodnenie napadnutého rozsudku. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd podrobne analyzoval dôkaznú situáciu vo vzťahu k prečinu krádeže a obsahuje aj úvahy, ktorými sa súd spravoval pri hodnotení dôkazov, ako aj právnych úvahách na to nadväzujúcich.

Odvolací súd sa však vo všetkých smeroch nestotožnil so skutkovými závermi pod bodom 2/ napadnutého rozsudku, ku ktorým dospel súd prvého stupňa, ako aj na nadväzujúcu právnu kvalifikáciu protiprávneho konania obžalovaného.

Rovnako ako súd prvého stupňa, ani odvolací súd nemal najmenšiu pochybnosť o tom, že obžalovaný dňa 12.11.2013 v čase okolo 19.00 hod. v Jelšave, Námestie Republiky, protiprávnym konaním sa zmocnil koženej kabelky, ktorú mala pri sebe poškodenej E. E.. Tieto skutočnosti nevyplývajú len z výpovede poškodenej, ale aj z ďalších dôkazov (možnú manipuláciu s kabelkou tesne po čine pripustil aj sám obžalovaný), ktoré boli v danej veci produkované. Jedná sa predovšetkým o výpoveď svedkyne I. H., ktorá potvrdila, že videla, ako ihneď za poškodenej z pohostinstva v krátkom časovom intervale odišiel obžalovaný, ale aj o výpoveď svedkyne D. M., ktorá zaregistrovala, ako poškodenej obžalovaného označila za tú osobu, ktorá ju mala okradnúť.

Okrem toho obranu obžalovaného, ktorú predniesol na hlavnom pojednávaní, vyvrátil svedok A. U., ktorý rozhodne poprel, že by obžalovaného odprevádzal z blízkosti miesta činu.

Z dôkazov, ktoré z trestnoprávneho hľadiska mohol odvolací súd vziať v úvahu a ktoré v tomto smere vinu obžalovaného dokazovali, mohol v neprospech obžalovaného vyhodnotiť len tie, ktoré boli zabezpečené v súlade s jednotlivými ustanoveniami Trestného poriadku. Vinu obžalovaného v súvislosti s jeho výpoveďou uskutočnenou pred začatím trestného stíhania a vznesením obvinenia oprieť nemohol, nakoľko sa nejedná o neodkladný, resp. neopakovateľný úkon. Túto okolnosť bolo potrebné vyhodnotiť v jeho prospech, a preto argumentácia súdu prvého stupňa v tomto smere neobstojí.

Vychádzajúc z uvedeného preto súd vyhodnotil vyššie popísané dôkazy, berúc v úvahu aj závery znaleckého posudku kriminalistického a expertízneho ústavu PZ z odvetvia mechanoskopie, ktorý

pripustil, že držadlá od kabelky mohli byť násilne oddelené aj trhnutím, čím došlo k pretrhnutiu materiálu v miestach jeho prešitia a aj tým dospel k záveru o vine obžalovaného i napriek jeho obhajobným námietkam uvedených v odvolaní.

Trestný čin lúpeže je spáchaný násilím, ak páchatel' na jeho spáchanie použije fyzické násilie proti telesnej integrite inej osoby alebo ak je spáchaný i na osobe, ktorú páchatel' uviedol do stavu bezbrannosti ľst'ou alebo, ak páchatel' použil násilie proti veci iného. Z tohto hľadiska spravidla ide o prekonanie alebo zamedzenie kladenému, alebo očakávanému odporu. Násilie musí byť prostriedkom nátlaku na vôľu napadnutého a je prostriedkom na zmocnenie sa cudzej veci, to znamená, že musí predchádzať zmocneniu sa veci. Ak páchatel' použije násilie alebo hrozbu bezprostredného násilia po tom, čo sa veci zmocnil, aby si vec uchoval, pôjde o trestný čin krádeže.

Samotné vytrhnutie veci bez toho, aby bolo použité násilie voči poškodenému nenapĺňa zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu lúpeže v zmysle § 188 ods. 1 Tr. zák., ale len krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zák.

Súd prvého stupňa nepostupoval správne ani pri ukladaní trestu s poukazom na ust. § 47 ods. 2 Tr. zák.

Je síce pravdou, že obžalovaný bol rozsudkom Okresného súdu v Rožňave zo dňa 13.02.1991 sp.zn. 1T/25/1991 uznaný za vinného z trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1 Tr. zák. ako aj, že bol ďalším rozsudkom Okresného súdu v Rožňave zo dňa 12.06.1996 sp.zn. 3T/214/1996 uznaný za vinného ako obzvlášť nebezpečný recidivista tiež z trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1 Tr. zák. a iné, ale v prvom prípade mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere jedného roka ako mladistvému, z ktorého bol podmiennečne prepustený 30.08.1991 Okresným súdom Martin sp.zn. PP 208/1991 so skúšobnou dobou na jeden rok a dňa 07.03.1993 bolo rozhodnuté, že sa osvedčil.

Podľa § 128 ods. 6 Tr. zák., odsúdeným sa na účely tohto zákona rozumie páchatel', ktorý bol právoplatným rozsudkom uznaný za vinného. To neplatí, ak je odsúdenie zahladené.

Podľa ods. 7 predmetného odsúdenia, potrestaným sa rozumie ten odsúdený, ktorý celkom alebo sčasti vykonal súdom uložený trest. To neplatí, ak je odsúdenie zahladené.

Tieto ustanovenia definujú a súčasne rozlišujú pojem odsúdený a potrestaný. Pojem potrestaný je užším pojmom než odsúdený, lebo zahŕňa len toho odsúdeného, ktorý čo aj len sčasti vykonal súdom uložený trest. Na zahladienie odsúdenia sa pri týchto pojmoch prihliada, to znamená, že nejde o odsúdeného alebo potrestaného, ak ide o odsúdenie, na ktoré sa vzťahuje tzv. fikcia neodsúdenia.

Podľa § 121 ods. 3 Tr. zák., ak súd vyslovil, že sa mladistvý podmiennečne odsúdený na trest odňatia slobody, podmiennečne odsúdený na trest odňatia slobody s probačným dohľadom, alebo podmiennečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody osvedčil, hľadá sa na neho, akoby nebol odsúdený.

Z ust. § 47 ods. 2 Tr. zák. vyplýva, že uložiť páchatel'ovi trest odňatia slobody na 25 rokov môže súd len vtedy, ak bol tento v predchádzajúcom období najmenej dvakrát potrestaný nepodmienečným trestom odňatia slobody. Vzhľadom k tomu, že v prvom prípade bolo vyslovené, že obžalovaný sa z rozsudku Okresného súdu Rožňava sp.zn. 1T/25/1991 zo dňa 13.02.1991 osvedčil, nie je možný postup v jeho prípade v zmysle ust. § 47 ods. 2 Tr. zák. V súhrne týchto ustanovení postup súdu pri ukladaní trestu v zmysle ust. § 47 ods. 2 Tr. zák. neprichádzal do úvahy, na čo mal reagovať aj okresný prokurátor v súvislosti s obsahom jeho odvolania.

Pri ukladaní trestu odňatia slobody odvolací súd v zmysle ust. § 34 ods. 1 a nasl. Tr. zák. dospel k záveru, že u obžalovaného D. U. prichádza v úvahu ukladať úhrnný trest odňatia slobody v zmysle ust. § 41 ods. 1 Tr. zák. pri zistení dvoch priťažujúcich okolností v zmysle § 37 písm. h) a písm. m) Tr. zák., a preto v súlade s ust. § 38 ods. 2, 4 a 8 Tr. zák. mu uložil podľa § 212 ods. 2 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov, nakoľko tento trest zohľadňuje osobu obžalovaného, jeho doterajší život, mieru zavinenia a obsahuje v primeranom rozsahu nielen prvky represie, ale aj prvky individuálnej ako aj generálnej prevencie. Výmera tohto trestu musí byť pre obžalovaného dostatočným ponaučením, aby sa v budúcnosti vyhol akémukoľvek protiprávnemu konaniu.

Ostatné výroky o uloženom ochrannom protialkoholickom liečení ako aj náhrade škody týmto rozhodnutím ostávajú nedotknuté.

Záverom odvolací súd poznamenáva, že obžalovanému v priebehu hlavného pojednávania nič nebránilo v tom, aby sa s poškodenou v rámci jej výsluchu nekonfrontoval.

Keďže odvolanie okresného prokurátora dôvodné nebolo, odvolací súd ho v zmysle § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.